

**Protokół nr 13/2015
z posiedzenia Komisji Praworządności i Bezpieczeństwa
Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 31 sierpnia 2015 r., godz. 16:15**

BRM-DPP.0012.11.10.2015

Posiedzenie Komisji prowadził przewodniczący Andrzej Nabzdyk.
Na ogólną liczbę 9 radnych, nieobecni byli: radny Tomasz Hanczarek.
Lista osób spoza Komisji, które uczestniczyły w posiedzeniu, stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Porządek obrad:

I Przyjęcie porządku obrad

II Zaopiniowanie projektów uchwał:

1. Zmieniająca uchwałę Nr V/17/14 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2015 rok – **druk nr 299/15,**
2. Zmieniająca uchwałę nr V/18/14 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 300/15,**
3. Projekt uchwały w sprawie „Założeń polityki społeczno-gospodarczej” – **druk 230/15,**

III. Rozpoznanie wezwań i skarg:

1. Rozpatrzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto” – **druk nr 277/15,**
2. Rozpatrzenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części "D" obszaru Przedmieścia Oławskiego we Wrocławiu – **druk nr 278/15,**
3. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 279/15,**
4. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 284/15,**
5. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 304/15,**
6. Rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia – **druk nr 285/15,**
7. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Liceum Ogólnokształcącego Nr V – **druk nr 282/15,**
8. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Przedszkola Nr 136 – **druk nr 287/15,**
9. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – **druk nr 285/15,**
10. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 280/15,**
11. Rozpatrzenia skargi na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 281/15,**

IV. Sprawy bieżące:

1. odpowiedź l.dz. ZZK-WU-JB/4000/11374/1928/15 Zarządu Zasobu Komunalnego z dnia 30 lipca br - dot. problemu dopalaczy w lokalach użytkowych we Wrocławiu
2. odpowiedź Straży Miejskiej Wrocławia L.dz. KK.0212.123.2015.RK z dnia 20.08.2015 r dot. współpracy w przedmiocie działań zmierzających do zwalczania problemów związanych ze sprzedażą i używaniem dopalaczy
3. interpelacja P. Jerzego Sznercha dot. zakupu analizatora identyfikującego narkotyki Tru-narc z przeznaczeniem dla Komendy Miejskiej Policji
4. pismo Rady Osiedla oraz Mieszkańców Osiedla Muchobór Wielki dot. sprawozdania z debaty Społecznej na Osiedlu Muchobór Wielki
5. pismo pana ... z dnia 20 lipca 2015 r dotyczące skandalicznego stanu wizerunkowego ul. Piłsudskiego na odcinku od dworca PKP do Teatru Capitol

6. email Stowarzyszenia Nomada w spr. wniosku o wydanie oficjalnego stanowiska w sprawie likwidacji osiedla romskich migrantów we Wrocławiu
7. email pana ...w sprawie prowadzenia lokalu gastronomicznego w związku z wydarzeniami kulturalnymi
8. pismo mieszkańców Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. Kotlarskiej z dnia 31.07.2015 r.
9. pismo mieszkańców Osiedla Dąbie przy ul. zawierające prośbę o interwencję w związku z głośnymi imprezami organizowanymi przez Firmę Intakus
10. pismo pana ... i pani... z dnia 8.07.2015 r. skierowane do Zarządu Zasobu Komunalnego Działu Księgowego Najemców w sprawie ustalenia wysokości salda w kartotece finansowej lokalu przy ul. oraz odpowiedź Zarządu Zasobu Komunalnego nr ZZK.EN.392.231.JP.2015 z dnia 15.07.2015 r.

V. Wolne wnioski

VI. Przyjęcie protokołów z poprzednich posiedzeń (sierpień)

Ad. I Nie zgłoszono uwag do porządku obrad, który został zatwierdzony jednogłośnie.

Ad. II Komisja zaopiniowała poniższe projekty uchwał:

1. Zmieniająca uchwałę Nr V/17/14 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie budżetu Miasta na 2015 rok – **druk nr 299/15**

Zreferował M. Urban – Skarbnik,

Komisja postanowiła w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 2) pozytywnie zaopiniować.

2. Zmieniająca uchwałę nr V/18/14 Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie przyjęcia wieloletniej prognozy finansowej Miasta – **druk nr 300/15**

Zreferował M. Urban Skarbnik,

Komisja postanowiła w wyniku głosowania (za – 3, przeciw – 0, wstrzymało się – 2) pozytywnie zaopiniować w/w sprawozdanie.

3. Projekt uchwały w sprawie „Założeń polityki społeczno-gospodarczej” –**druk 230/15 (II czytanie)**

Referuje: Jacek Barski – Dyrektor Departamentu Architektury i Rozwoju,

Komisja postanowiła w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0) jednogłośnie pozytywnie zaopiniować w/w sprawozdanie.

Ad. III. Następnie Komisja rozpatrzyła poniższe skargi:

Ad. 1 skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu na uchwałę w sprawie utworzenia Parku Kulturowego „Stare Miasto” – **druk nr 277/15,**

Zreferował: M. Piątkowski – Biuro Prawne,

Pismem z dnia 5 sierpnia 2015 r. Skarżąca wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, za pośrednictwem Rady Miejskiej Wrocławia, skargę na uchwałę Nr XII/220/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 26 czerwca 2015 r. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto” oraz na poprzedzającą ją uchwałę Nr LVI/1465/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 10 kwietnia 2014 r. w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto” (w załączeniu), zarzucając Radzie Miejskiej Wrocławia:

- 1) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 15 KPA poprzez wydanie przez Radę Miejską Wrocławia uchwały Nr XII/220/15 z dnia 26 czerwca 2015 r. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto”, z rażącym naruszeniem zasady dwuinstancyjności obowiązującej w postępowaniu administracyjnym, które to naruszenie miało zdaniem Skarżącej istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem skutkowało faktycznym pozbawieniem strony prawa do dwukrotnego, merytorycznego rozpoznania sprawy we wszystkich jej okolicznościach faktycznych i prawnych;
- 2) naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 64 Konstytucji poprzez uchylenie zasadzie ochrony własności;
- 3) naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 6 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez jego niezastosowanie i wydanie zaskarżonej uchwały z rażącym naruszeniem fundamentalnej zasady swobody wykonywania działalności gospodarczej.

W związku z powyższym Skarżąca wniosła o stwierdzenie nieważności obu zaskarżonych uchwał w całości, o zasądzenie kosztów postępowania na rzecz Skarżącej według norm przepisanych oraz o zasądzenie na rzecz skarżącej kwoty 34 PLN z tytułu zwrotu kosztów związanych z udzieleniem pełnomocnictwa.

Na wypadek nieuwzględnienia zarzutu, że zaskarżone uchwały zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa, Skarżąca wniosła o uchylenie w całości, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a PPSA, zaskarżonej uchwały Nr XII/220/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 26 czerw-

ca 2015 r. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto” oraz na uchylenie w całości, na podstawie art. 135 PPSA, poprzedzającej ją uchwały Nr LVI/1465/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 10 kwietnia 2014 r. w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto”.

Według Komisji - Skarżąca opiera się w swoich rozważaniach na całkowicie błędnym założeniu, w myśl którego uchwała Nr XII/220/15 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 26 czerwca 2015 r. w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia interesu prawnego uchwałą w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto” miałyby być decyzją administracyjną, objętą dwuinstancyjnym postępowaniem administracyjnym uregulowanym w KPA. W rzeczywistości, stanowienie przez radę gminy w tym zakresie wynika pośrednio z art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym. Przepis ten stanowi, że każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może – po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Ustawodawca wyraźnie wyodrębnił ten tryb zaskarżania aktów normatywnych, umieszczając go w odrębnej ustawie, a nie w KPA. Ponadto, ustawodawca wskazał wprost (w art. 101 ust. 3 i 4 ustawy o samorządzie gminnym), które przepisy związane z postępowaniem administracyjnym mają być stosowane odpowiednio w przypadku zaskarżania aktu normatywnego do sądu administracyjnego.

Komisja zauważyła, że są to jedynie przepisy dotyczące terminów załatwiania spraw w postępowaniu administracyjnym oraz pośrednio, poprzez powołany art. 94 ustawy o samorządzie gminnym) – przepisy dotyczące skutków orzeczenia sądu administracyjnego stwierdzającego nieważność aktu normatywnego w wyniku przeprowadzonego postępowania nadzorczego. Wreszcie, w art. 102a ustawy o samorządzie gminnym, ustawodawca stwierdził wprost, że „w sprawach, o których mowa w niniejszym rozdziale, nie stosuje się przepisów art. 52 § 3 i 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi”. Ponadto Komisja zwróciła uwagę, że skarżąca wbrew przepisowi ustawy powołuje art. 52 § 4 PPSA jako jedną z postaw prawnych swojej skargi.

Według Komisji podkreślenia wymaga fakt, że nie istnieje żadna podstawa prawna, która nadawałaby radzie gminy prawo do wydawania decyzji administracyjnych. Pozbawione jakichkolwiek podstaw jest także założenie, w myśl którego uchwały rady gminy miałyby być wydawane w dwóch instancjach. Czyni to bezprzedmiotową dalszą polemikę z tezami Skarżącej w tym zakresie, zwłaszcza że Skarżąca przywołuje argumenty dotyczące decyzji administracyjnych.

Ad. zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, to jest art. 64 Konstytucji poprzez uchybienie zasadzie ochrony własności.

Zdaniem Komisji nieprawdą jest, jakoby uchwała Nr LVI/1465/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 10 kwietnia 2014 r. w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto” prowadziła do „rażąco niesprawiedliwego pokrzywdzenia skarżącej”. Oczywistym dla Gminy Wrocław jest, że zgodnie z art. 64 ust. 3 Konstytucji RP własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy. Na takie właśnie ograniczenie zdecydował się ustawodawca, upoważniając gminę do stanowienia o utworzeniu parku kulturowego i wyznaczając ramy takiej regulacji. Należy stwierdzić, że możliwość wprowadzenia zakazów i ograniczeń na obszarze parku kulturowego wynika wprost z delegacji ustawowej do wydania ww. uchwały, tzn. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014 r. poz. 1146 oraz z 2015 r. poz. 397). Zgodnie z tym przepisem w parku kulturowym mogą m. in. obowiązywać zakazy i ograniczenia w zakresie działalności przemysłowej, handlowej lub usługowej, a także w zakresie umieszczania tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych znaków niezwiązanych z ochroną parku kulturowego. Powyższe oznacza, że ograniczenie wolności działalności gospodarczej zostało tu wprowadzone w drodze ustawy, a ściślej – że ustawodawca upoważnił radę gminy do stanowienia zakazów i ograniczeń w określonych przez ustawodawcę ramach prawnych.

Nie można zatem podnosić zarzutu naruszenia prawa własności przez gminę, skoro niewątpliwym jest, że ustawodawca zezwolił na pewne ograniczenia w tym zakresie, mając na celu nadrzędny cel – ochronę zabytków.

Komisja zauważyła, że większość przepisów kwestionowanych przez skarżącą odnosi się do każdego, kto prowadzi działania reklamowe na obszarze parku kulturowego „Stare Miasto”, a nie tylko do skarżącej. Wskazane przepisy (§ 7 ust. 1 oraz § 8 i 9) dotyczą fundamentalnych dla uchwały ustanawiającej park kulturowy zagadnień, takich jak używanie na budynku co do zasady szyldów (a nie reklam), zakaz zasłaniania detali architektonicznych, a także zakaz zaklejania okien i witryn.

Komisja podkreśliła, że Skarżąca może w świetle powyższych przepisów, podobnie jak inni przedsiębiorcy, eksponować szyld. Jeżeli podmiot prowadzący działalność gospodarczą uzna to za wskazane, np. ze względu na rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej,

może także w estetyczny sposób zasłaniać okna i witryny od wewnątrz (np. zasłonami), o ile takie zasłonięcie nie narusza § 9 uchwały.

Należy także podkreślić, że uchwała Nr LVI/1465/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 10 kwietnia 2014 r. w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto” ogranicza prowadzenie działań reklamowych w odniesieniu do wszelkich podmiotów gospodarczych i wszelkich rodzajów działalności, ale jedynie w sferze oddziałującej bezpośrednio na przestrzeń publiczną – a nie w obrębie lokali stanowiących czyjąkolwiek własność.

Rodzaju działalności prowadzonej przez skarżącą dotyczy przepis § 7 ust. 3, który nie dopuszcza stosowania oświetlanych i podświetlanych szyldów, w tym podświetlanych kasetonów i neonów, odnoszących się do sklepów z artykułami o charakterze erotycznym lub do lokali oferujących usługi o charakterze erotycznym. Należy przy tym podkreślić, że wskazane powyżej ograniczenie ma także charakter rodzajowy, tzn. odnosi się do wszelkich podmiotów prowadzących działalność w powyższym zakresie, o ile znajdują się one na obszarze parku kulturowego. Z tego względu nie może być mowy o dyskryminacji jakiegokolwiek podmiotu na obszarze parku kulturowego, bowiem każdy, kto prowadzi działalność na wyznaczonym uchwałą obszarze, musi przestrzegać powszechnie obowiązujących na tym obszarze przepisów prawa.

Przepisy kwestionowane przez Skarżącą nie zostały ostatecznie zakwestionowane w toku uzgodnień przez wojewódzkiego konserwatora zabytków, nie zostały podniesione w skardze Wojewody Dolnośląskiego do WSA we Wrocławiu, a także nie zakwestionował ich ten sąd w wyroku stwierdzającym nieważność dwóch innych przepisów uchwały.

Ad. Zarzut naruszenia art. 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Skarżąca podnosi, że uchwała Nr LVI/1465/14 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 10 kwietnia 2014 r. w sprawie utworzenia parku kulturowego „Stare Miasto” narusza zasadę wolności gospodarczej wyrażoną w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Przepis ten stanowi, że podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa. Jak już wskazano powyżej, możliwość wprowadzenia zakazów i ograniczeń na obszarze parku kulturowego wynika wprost z delegacji ustawowej do wydania ww. uchwały, tzn. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Zgodnie z tym przepisem w parku kulturowym mogą m. in. obowiązywać zakazy i ograniczenia w zakresie działalności przemysłowej, handlowej lub usługowej, a także w zakresie umieszczania tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych znaków niezwiązanych z ochroną parku kulturowego. Skarżąca sama potwierdza ten fakt, powołując się na art. 6 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, zgodnie z którym działalność taką podejmuje się, prowadzi i kończy z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa. Należy zauważyć, że zakazy i ograniczenia określone na podstawie wyraźnego upoważnienia ustawowego są właśnie takimi warunkami – akty prawa miejscowego, do których należy kwestionowana uchwała, są bowiem aktami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je wydały (zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP).

Nie jest prawdą, jakoby do skarżącej odnosił się § 7 ust. 4 uchwały, bowiem przepis ten dotyczy lokali oferujących usługi o charakterze erotycznym. Z przedmiotowego wezwania wynika, że sklep położony przy ul. Krupniczej we Wrocławiu nie jest takim lokalem.

Prawdą jest natomiast stwierdzenie skarżącej, że *„żaden przepis prawa nie ogranicza prawa do prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży artykułów o charakterze erotycznym”*. Prawa tego nie ogranicza także kwestionowana uchwała Rady Miejskiej Wrocławia.

Niezasadny jest także zarzut Skarżącej, jakoby Rada Miejska Wrocławia w sposób nieuzasadniony dyskryminowała podmioty prowadzące podobną działalność gospodarczą w różnych miejscach. Należy przypomnieć, że większość przepisów uchwały, kwestionowanych przez skarżącą, odnosi się do każdego podmiotu, prowadzącego działania reklamowe na obszarze parku kulturowego „Stare Miasto”. Uchwała obowiązuje na pewnym, ściśle określonym obszarze gminy, a każdy podmiot znajdujący się na tym obszarze ma obowiązek tej uchwały przestrzegać. Z informacji posiadanych przez Radę Miejską Wrocławia wynika, że w sklepie prowadzonym przez Skarżącą na obszarze Parku kulturowego „Stare Miasto” – przy ul. Krupniczej we Wrocławiu – występuje nie naruszający przepisów zaskarżonej uchwały niepodświetlany szyld, znajdujący się powyżej witryn. Skarżąca narusza przede wszystkim przepis § 9 ust. 1 uchwały, w myśl którego nie dopuszcza się działań reklamowych polegających na przyklejaniu i mocowaniu reklam do okien i witryn, a także § 20 ust. 1 uchwały, zgodnie z którym przeszklenia okien i witryn powinny być przezroczyste z wyjątkiem witraży. Są to przepisy obowiązujące każdego, kto znajduje się na obszarze parku kulturowego.

Warto nadmienić, że występujące w przypadku skarżącej naruszenia przepisów uchwały, takie jak zaklejenie jednej z witryn nieprzezroczystą grafiką, są stosunkowo łatwe do usunięcia. Wszelkie podmioty działające w parku kulturowym miały możliwość dostoso-

wania otoczenia swoich lokali do przepisów uchwały w ciągu bardzo długiego *vacatio legis* – 12 miesięcy od dnia jej wejścia w życie

Komisja nadmienila, że podnoszone przez skarżącą, jako argument, prawo własności lokalu nie zwalnia ani skarżącej, ani żadnego innego podmiotu od przestrzegania powszechnie obowiązujących przepisów prawa.

Zdaniem Komisji powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła za oddaleniem przedmiotowej skargi.**

Ad. 2 skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części „D” Przedmieścia Oławskiego we Wrocławiu - **druk 278/15**

Zreferowali: A. Sroczyńska, A. Piorun –BRW

Polkomtel sp. z o. o. na podstawie art. 48 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych wnosi o:

- uchylenie § 19 pkt 2 zaskarżonej uchwały nr X/209/07 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części „D” Przedmieścia Oławskiego we Wrocławiu;
- zasądzenie od Rady Miejskiej Wrocławia na rzecz Skarżącej kosztów postępowania według norm przepisanych.

Zdaniem Komisji procedura planistyczna była zrealizowana zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 17 tej ustawy, jednym z elementów procedury było uzgodnienie z Dolnośląskim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków we Wrocławiu w formie postanowienia. Projekt planu uzyskał pozytywne uzgodnienie Postanowieniem nr 105/2007 z dnia 06.02.2007 r. Nadmienić należy, że poprzedzone zostało ono Postanowieniem nr 1035/2006 z dnia 23.11.2006 r. odmawiającym uzgodnienia projektu planu. Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków warunkował uzgodnienie planu koniecznością skorygowania zapisów § 19, zakazując lokalizacji wież i stacji wieżowych telefonii komórkowej na całym obszarze wpisanego do rejestru zabytków Przedmieścia Oławskiego. Nie można bowiem dopuścić w planie możliwości realizacji inwestycji o negatywnych skutkach jeśli chodzi o degradację szeroko pojętego krajobrazu kulturowego zurbanizowanej przestrzeni wielkomiejskiej. Wskazać należy, że uzgodnienie do planu miejscowego ma charakter obowiązkowy do zamieszczenia w zapisach planu.

Obszar ww. planu zgodnie z Decyzją nr 538/A/05 z dnia 20.06.2005 r. został wpisany do rejestru zabytków województwa dolnośląskiego jako zabytek: „historyczny układ urbanistyczny Przedmieścia Oławskiego, dzielnicy miasta Wrocławia, wraz z archeologicznymi nawarstwieniami kulturowo-osadniczymi”.

W związku z powyższym na całym obszarze planu ustalono strefę ochrony konserwatorskiej, o której mowa w art. 4 i 7 Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Zwarty i świadomie ukształtowany już w końcu XIX w. zespół urbanistyczno-architektoniczny Przedmieścia Oławskiego zachował się, z niewielkimi zmianami, do dziś. Stanowi jednolitą architektonicznie enklawę, świadczącą o rozwoju i obliczu XIX-wiecznego Wrocławia. Ma zatem ogromne znaczenie dla nauki i historii. Zachowane formy architektoniczne całych kwartałów zabudowy i pojedynczych budowli wolnostojących, świadczą o wartościach artystycznych tego fragmentu miasta. Układ urbanistyczny Przedmieścia Oławskiego, jako powierzchnia i podziemna pozostałość egzystencji człowieka stanowiąca świadectwo minionej epoki, którego zachowanie leży w interesie społecznym, ze względu na wartość historyczną i naukową, podlega ochronie i opiece.

Wskazać jednak należy, że ww. plan w § 19 regulującym ustalenia w zakresie telekomunikacji, dopuszcza linie kablowe sieci telekomunikacyjnych wyłącznie jako podziemne, natomiast zakazuje lokalizowania stacji bazowych, masztów i wież telefonii komórkowej ze względu na uwarunkowania terenu objętego planem. W tej sytuacji bezspornie stwierdzić można, że przedmiotowy plan nie wprowadza bezwzględnego zakazu lokalizowania urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej.

Zamierzenia inwestycyjne w formie wyniesionych punktowo ponad historyczną, typową dla tego obszaru, wysokość budynku, anten i ich konstrukcji wsporczych spowodowałyby istotne zmiany wyglądu (kompozycji) założenia przestrzennego Przedmieścia Oławskiego.

Montaż nowoczesnych kubaturowych urządzeń radiokomunikacyjnych, stacji bazowych nie występujących przez większą część wieku XX-go, a tym bardziej XIX-go i wcześniejszych, kiedy powstawało Przedmieście Oławskie, stanowiłby na tym obszarze obcy historycznie element nie związany z pierwotnymi i utrwalonymi funkcjami. Budowa – instalacja stacji bazowej telefonii komórkowej, byłaby niezgodna z duchem decyzji i intencji organu wydającego decyzję o wpisie do rejestru zabytków, który nastąpił m.in. dlatego, że

zespół urbanistyczno-architektoniczny Przedmieścia Oławskiego zachował się, z niewielkimi zmianami, do dziś.

Realizacja zamierzeń lokalizowania na dachach budynków stacji bazowych, masztów i wież telefonii komórkowej doprowadziłaby do stanu, w którym powiększyłyby się zmiany urbanistyczno-architektoniczne obiektów co wpłynęłoby na spadek wartości historycznej obszaru.

Ponadto Komisja zwróciła uwagę na to, że w pobliżu brak jest podobnych urządzeń.

Komisja wskazała, że art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199) mówi o obowiązku m.in. określenia w planie miejscowym zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków. Zapisy § 19 określają te zasady i wykreślenie ich spowodowałoby niespełnienie ustawowo uregulowanych, obowiązkowych ustaleń planu zgodnie z ustawą z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199) oraz ustaleń Ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r. nr 162, poz. 1568 z późn. zm.), które wynikają z przepisów odrębnych.

Zdaniem Komisji powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za – 5, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 Radnych) jednogłośnie postanowiła za oddaleniem przedmiotowej skargi.**

Ad. 4 Skarga na Prezydenta Wrocławia – druk 284/15

Zreferowali: Marta Kalicińska – Dyrektor Wydziału Kontroli, Anna Krukowska – Zastępca Dyrektora Wydziału Spraw Obywatelskich

Pismem z dnia 22 czerwca 2015 r. p. i p. (dalej: „Skarżący”) złożyli skargę na Prezydenta Wrocławia w przedmiocie niewłaściwego wykonywania nadzoru nad stacjami kontroli pojazdów, prowadzonego przez pracowników właściwego wydziału Urzędu Miejskiego Wrocławia. Dodatkowo Skarżący zarzucili nieprawidłowości w Zespole ds. Skarg i Wniosków Wydziału Spraw Obywatelskich UMW.

Uzasadniając zarzut uchybień w zakresie załatwiania skarg, Skarżący poinformowali, iż w dniu 27 października 2014 r. złożyli skargę w biurze podawczym Urzędu Miejskiego Wrocławia. Informację o sposobie załatwienia skargi Skarżący otrzymali dopiero pod koniec marca 2015 r. Skarżący nie zostali poinformowani o opóźnieniach w załatwieniu sprawy, czym naruszono przepisy art. 35 i art. 36 kodeksu postępowania administracyjnego. Skarżący zarzucają ponadto, iż organ oddalający skargę nie był właściwy do jej załatwienia. W ich ocenie dyrektor wydziału nie ma uprawnień do załatwienia skargi dotyczącej pracowników podległej jemu komórki. Dlatego też Skarżący wnoszą o wyjaśnienie roli Zespołu do Spraw Skarg i Wniosków, który mimo że został powołany do tych zadań, nie rozpatruje skarg na urzędników, a wyręcza go w nim dyrektor właściwej komórki organizacyjnej urzędu. W ocenie Skarżących przedmiotową skargę winna rozpatrzyć Rada Miejska Wrocławia. Uznają ponadto, iż sprawa skargi nie została w ogóle załatwiona, gdyż odpowiedź nie wyjaśniała sprawy a jedynie miała charakter pozorowany. Tymczasem za odpowiedź należy uznać jedynie taką, która zawiera merytoryczne i rzetelne ustosunkowanie się do treści pisma. Naruszono zatem art. 7, 8 i 9 kpa.

Skarżący zarzucają ponadto naruszenie art. 28 kpa poprzez nie przyznanie im statusu strony w prowadzonym przez Prezydenta postępowaniu, które w ich ocenie prowadzone jest w sposób tendencyjny i bezprawny przez urzędników, zaś jego skutkiem może być pozbawienie uprawnienia do wykonywania zawodu przez okres 5 lat. Ponadto Skarżący zarzucili tendencyjny i wadliwy sposób interpretacji przepisów rozporządzenia w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach oraz ustawy prawo o ruchu drogowym.

Podsumowując skargę skarżący podnieśli następujące zarzuty:

1. Skarga została załatwiona przez organ niewłaściwy;
2. Nie została załatwiona w terminie a wobec winnych zaniedbań nie zostały wyciągnięte konsekwencje służbowe;
3. Odpowiedź na skargę miała charakter pozorny;
4. Pismo z urzędu nie zawierało ustosunkowania się do zastrzeżeń dot. zaleceń pokontrolnych;
5. Organ nie wyjaśnił stanu faktycznego w sposób właściwy i rzetelny;
6. Pracownicy organu (Wydział Spraw Obywatelskich UMW, dalej: „WSO”) podważyli w sposób rażący zaufanie do władzy publicznej, działając z premedytacją na szkodę uczestników postępowania – złamanie art. 8 kpa;
7. Organ (WSO) z uporem odmawia należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego – złamanie art. 9 kpa;.

8. Organ (WSO) stosuje coraz szerzej różne działania pozaprawne (naciski, zastraszania, odmowę podania podstawy prawnej, bezpodstawne wykraczanie poza zakres uprawnień zapisany w ustawach) łamiąc tym samym art. 6 kpa i art. 7 Konstytucji RP;

9. Biurokratyczne postępowanie urzędników prowadzące do nadmiernego formalizmu nawiązanych na znalezienie „haków” podczas kontroli prowadzonych nad stacjami kontroli pojazdów, co prowadzi pośrednio do odpływu klientów poza miasto.

W imieniu Prezydenta, pismem z dnia 12 sierpnia br. odpowiedzi na skargę udzielił Sekretarz Miasta. Wyjaśnił, iż w okresie od 10 do 23 lipca br. została przeprowadzona kontrola w WSO przez pracowników Wydziału Kontroli Urzędu Miejskiego Wrocławia, w zakresie:

- prawidłowości sprawowania nadzoru nad stacjami kontroli pojazdów,
- prawidłowości postępowania ze skargami i wnioskami kierowanymi do UMW w zakresie nadzoru nad stacjami kontroli pojazdów.

W toku postępowania kontrolnego nie stwierdzono naruszenia przepisów prawa przy wykonywaniu kontroli stacji diagnostycznych przez pracowników WSO.

W kontrolowanym okresie, tj. od 1.01.2013 r. do 30.06.2015 r., wpłynęły do Urzędu Miejskiego skargi dotyczące nadzoru nad stacjami kontroli. Skargi zostały rozpatrzone przez uprawnione osoby i załatwione terminowo.

Po przeanalizowaniu korespondencji poprzedzającej złożenie skarg oraz postępowań administracyjnych wobec obu Skarżących ustalono, że kwestie merytoryczne dotyczyły trzech obszarów:

1) zagadnień związanych bezpośrednio z prowadzonym wobec danego diagnosty postępowaniem administracyjnym, tj. stanowiących potencjalną przyczynę pozbawienia diagnosty uprawnień,

2) zagadnień związanych bezpośrednio z postępowaniem prowadzonym wobec drugiego diagnosty, a wynikłych w trakcie tej samej kontroli, która doprowadziła do wszczęcia postępowania wobec wnioskodawcy,

3) zagadnień nie związanych zarówno z kontrolą, jak i którymkolwiek z postępowań, ale sformułowanych na tle stwierdzonych w toku kontroli uchybień diagnostów,

przy czym w przypadku:

- pkt a i b Skarżący dokonywali polemiki ze znanym im stanowiskiem organu, a pytania były formułowane w postaci żądania podania podstawy prawnej lub wyjaśnienia przesłanek tego stanowiska,

- pkt c pytania dotyczyły sytuacji mogących ewentualnie wystąpić w przyszłości.

W konsekwencji powodowało to konieczność odmiennej kwalifikacji prawnej pism, a nawet ich części, tj.:

1) jako oświadczeń składanych przez stronę w postępowaniu administracyjnym (ad a) i podlegających rozpatrzeniu w jego toku przez organ,

2) jako zapytań dotyczących zakresu stosowania prawa w przedstawionych przez wnioskodawcę hipotetycznych stanach faktycznych (ad b i c).

Komisja zwróciła uwagę, że nie istnieją żadne podstawy prawne i faktyczne pozwalające uznać, że Skarżący składając przedmiotowe pisma działali w charakterze stron w postępowaniu, dotyczącym przedsiębiorcy prowadzącego stację diagnostyczną. Wynika to przede wszystkim z braku związku przedmiotowego i czasowego pomiędzy treścią wniosków, a czynnościami organu, jakie dotyczyły tego przedsiębiorcy. W 2014 r. czynności te dotyczyły:

- corocznej kontroli prowadzonej na podstawie art. 83b ust. 2 ustawy prawo ruchu drogowego (protokół z 17.04.2014 r., zalecenia pokontrolne z 15.05.2014 r.),

- postępowania w sprawie wydania decyzji o zakazie prowadzenia stacji diagnostycznej, zakończone wydaniem decyzji umarzającej postępowanie w dniu 27.06.2014 r. (postępowanie wszczęto z innych przyczyn niż dotyczących pracy diagnostów).

Oznacza to, że w momencie wpływu któregośkolwiek z pism Skarżących nie toczyło się wobec tego przedsiębiorcy żadne postępowanie o przedmiocie, którego mogłyby dotyczyć przedmiotowe pisma, a zatem zarzut naruszenia przez pracowników WSO art. 28 kpa jest bezzasadny.

Na wszystkie pisma Skarżących albo udzielono odrębnych odpowiedzi pismami: z 17.06.2014, 25.09.2014 i 24.02.2015 r. oraz z 24.02.2015 r.) albo – mając na względzie przepis art. 234 kpa – ustosunkowano się do ich treści w decyzji z dnia 28.10.2014 r. cofającej uprawnienia do wykonywania badań technicznych (dot. pisma ww. z 23.10.2014 r.) lub przesłano do organu wyższego stopnia celem odpowiedniego wykorzystania w postępowaniu odwoławczym zakończonym wydaniem przez SKO decyzji w sprawie cofnięcia uprawnień (dot. pisma ww. z 24.10.2014 r.). Strony (ich pełnomocnik) zostały o tym fakcie powiadomione.

W kierowanej do Skarżących korespondencji, w tym w decyzjach w sprawie cofnięcia uprawnień, odniesiono się do wszystkich poruszonych w zapytaniach zagadnień merytorycznych, które były związane z przedmiotem postępowania i w tym zakresie dokonywano

Ad. 4 Skarga na Prezydenta – druk nr 304/15.

Zreferował M. Piątkowski – Biuro Prawne,

Mail'em z dnia 6 kwietnia 2015 r. p. (dalej: „Skarżący”) złożył 10 skarg na działania Prezydenta Wrocławia. Zarzut przedmiotowo był identyczny i dotyczył postępowań związanych z wnioskami o udostępnienie informacji publicznej.

Skarżący wskazując konkretne sygnatury postępowań sądowo-administracyjnych zarzucił, iż w przedmiotowych sprawach Prezydent odmówił udzielenia informacji, tymczasem zgodnie z wyrokami sądu postąpił w sposób nieprawidłowy. Sąd administracyjny bowiem stosownymi orzeczeniami nakazał rozpatrzenie wniosków, a dodatkowo, co do zasady obciąży Prezydenta Wrocławia (Gminę) kosztami postępowań sądowych.

W powyższych okolicznościach Skarżący wniósł o ustalenie ostatecznych kosztów Urzędu w związku z uwzględnieniem kosztów obsługi prawnej, pełnomocnika, dojazdów, a także osobowych w związku z zaangażowaniem w zupełnie zbędne postępowania pracowników zatrudnionych przez Prezydenta Wrocławia. Uwzględniając w/w stan faktyczny Skarżący wniósł o podjęcie działań celem usunięcia naruszeń, a także doprowadzenia do sytuacji, aby takie naruszenia nie powtarzały się w przyszłości, a także ustalenie osób odpowiedzialnych za przedstawione naruszenia, doprowadzenie do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i – w miarę możliwości – zobowiązanie ich do pokrycia wszelkich kosztów poniesionych w związku z w/w przez Urząd.

Odpowiedzi na zarzuty udzielił dyrektor Wydziału Prawnego UMW pismem z dnia 21 sierpnia br. oraz dyrektor Departamentu Edukacji UMW pismem z dnia 10 lipca br.

Z wyjaśnień wynika, iż wnioskowana informacja dotyczyła różnej materii. W większości przypadków ich ujawnienie mogło rodzić zarzuty dotyczące naruszenia chronionych prawem dóbr, konieczności jej przetworzenia, względnie zdaniem przedstawicieli urzędu nie posiadała cech informacji publicznej. Wobec skomplikowanej materii oraz poważnych wątpliwości interpretacyjnych nie można czynić zarzutu działań pobawionych podstaw prawnych. Ustawa szczegółowo reguluje procedurę związaną z udostępnieniem informacji publicznej, a jednym z etapów jest postępowanie sądowo-administracyjne. Nie można zatem wszczynać środków dyscyplinarnych wobec pracowników jedynie z tego powodu, że wyrazili odmienny od sądu pogląd na temat interpretacji przepisów.

Komisja zauważyła, iż w większości przypadków objętych skargą w ogóle nie zostały poniesione koszty (nawet sądowe), gdyż wyroki nie są prawomocne, wobec złożenia skarg kasacyjnych. Natomiast jeśli chodzi o wynagrodzenie pełnomocników i urzędników, oraz ogólnie pojętej obsługi prawnej, zaznaczyć należy, iż pracownicy oraz obsługa prawna urzędu w tych sprawach nie generowała dodatkowych kosztów gdyż czynności wykonywane były w ramach umowy o pracę i stałego wynagrodzenia. Nie ponoszono też kosztów dojazdów, gdyż sąd administracyjny ma swoją siedzibę we Wrocławiu.

Uwzględniając powyższe Komisja uznała skargi pana _____ za nieuzasadnione.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku **głosowania nad każdą skargą oddzielnie (za – 7, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie za nie-uwzględnieniem przedmiotowych skarg.**

Ad. 5 . Skarga na Prezydenta – druk nr 295/15.

Zreferował J. Delewski – Dyrektor Departamentu Edukacji,

Pismem z dnia 9 sierpnia 2015 r. p. (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na Prezydenta Wrocławia, pracowników Urzędu Miejskiego oraz Dyrektora Lotniczych Zakładów Naukowych we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”), gdyż jak stwierdziła jako mieszkańiec Wrocławia nie otrzymała od nich żadnej pomocy do której z racji zajmowanego stanowiska są zobowiązani.

Opisując swą sytuację Skarżąca podkreśliła, iż w lutym br. Dyrektor LZN nakazał jej rodzinie opuszczenie lokalu mieszkalnego, które zamieszkuje od 22 lat, jako podstawę prawną wskazując ustawę o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Przedmiotowy przepis umożliwia takie postępowanie w sytuacji, gdy najemca posiada tytuł do innego lokalu, tymczasem Skarżąca jest jedynie współwłaścicielem lokalu, w którym w jej ocenie nie jest możliwe zamieszkanie z racji aktualnego przebywania w nim uciążliwego lokatora. Dodatkowo zdewastował on lokal do tego stopnia, że nie jest możliwe w nim zamieszkanie bez gruntownego remontu, czemu ona nie jest w stanie podołać. Dodatkowo, zdaniem Skarżącej najmowany lokal nie ma charakteru mieszkalnego, zatem wspomniana wyżej ustawa nie ma do niego zastosowania.

Odpowiedzi na skargę udzielił dyrektor Departamentu Edukacji UMW pismem z dnia 19 sierpnia br. Wyjaśnił w nim, iż na mocy decyzji Wojewody Wrocławskiego przekazującej w użytkowanie na czas nieoznaczony teren zabudowany położony przy ul. Kiełczowskiej _____, Dyrektor Lotniczych Zakładów Naukowych administruje w/w nieruchomością. Tytuł prawny do lokalu mieszkalnego Skarżąca uzyskała w związku ze stosunkiem pracy w Lotniczych Zakładach Naukowych, który wygasł w 1996r. i umowa najmu lokalu mieszkalnego została przez szkołę wypowiedziana. Termin opuszczenia pomieszczeń został

wyznaczony na 30.04.1996r. Następnie pismami z dnia: 1 stycznia 2005r., 1 września 2006r. i 1 września 2007 r. dyrektor Lotniczych Zakładów Naukowych udzielił Skarżąca czasowych pozwoleń na użytkowanie pomieszczeń w budynku nr 8. Termin obowiązywania ostatniej decyzji upłynął 31 sierpnia 2008 r. Ostateczne wezwanie do opuszczenia lokalu z dnia 10 czerwca 2015 r. zostało przesłane Skarżącą. Aktualnie w/w lokal zajmowany jest bez tytułu prawnego. W toku przeprowadzonych analiz ustalono, że Skarżąca posiada tytuł prawny do innego lokalu na terenie Wrocławia, tj. lokalu nr 2 znajdującego się przy ul. Tczewskiej

Dyrektor podkreślił, iż w ramach prowadzonej korespondencji każdorazowo udzielane były szczegółowe wyjaśnienia w zakresie spraw zgłaszanych przez Skarżącą, które dotyczyły zarówno stanu prawnego zajmowanych pomieszczeń wynikającego z przedstawionej dokumentacji przez dyrektora LZN jak i uprawnień administratora nieruchomości.

Mając na uwadze zgłaszane przez Skarżącą zastrzeżenia zwracano się również z prośbą o dostarczenie dokumentów, które mogłyby mieć znaczenia i wpływać na zmianę dotychczasowego stanowiska w sprawie zajmowanych pomieszczeń.

Odnosząc się do zgłaszanych przez Skarżącą w piśmie z dnia 5 czerwca 2015r informacji dotyczących trudnej sytuacji socjalno-bytowej została wskazana droga uzyskania pomocy za pośrednictwem Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej. Wniosek o pomoc finansową na remont mieszkania przy ul. Tczewskiej Skarżąca złożyła do Zespołu Terenowej Pracy Socjalnej (ZTPS) drogą telefoniczną. W ślad za wskazanym zgłoszeniem ZTPS wyznaczył termin przeprowadzenia wywiadu środowiskowego na dzień 2 lipca 2015 r. Wywiad został przeprowadzony w terminie.

W związku z brakiem możliwości ustalenia jednoznacznej sytuacji dochodowej i majątkowej Państwa , Skarżąca pismem z dnia 17 lipca 2015r. została wezwana do uzupełnienia wymaganych dokumentów. W zakreślonym przez ZTPS terminie Skarżąca nie złożyła żądanych dokumentów. Wobec tego ZTPS wystąpił pisemnie do Wydziału Podatków i Opłat Centrum Obsługi Podatnika o udzielenie stosownych informacji. Z otrzymanych danych wynika, że Skarżąca jest podatnikiem podatku od nieruchomości oraz podatku rolnego. Jest współwłaścicielem gruntów rolnych o powierzchni 0,0211 ha oraz użytkownikiem wieczystym w udziale 53/300 gruntów pozostałych w obrębie Kowale oraz współwłaścicielem lokalu mieszkalnego przy ul. Tczewskiej. Syn jest również współwłaścicielem lokalu mieszkalnego przy ul. Tczewskiej, a cała rodzina jest zameldowana w przedmiotowym lokalu.

Komisji uznała skargę za nieuzasadnioną.

Komisja w wyniku głosowania (**za – 7, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 Radnych**) **podjęła wniosek o wycofanie skargi z porządku obrad sesji.**

Ad. 6 Skarga na Dyrektora Liceum Ogólnokształcącego nr V – druk nr 282/15.

Zreferowała: Dyrektor V LO

Pismem z dnia 25 czerwca 2015 r. p. (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na Dyrektora V Liceum Ogólnokształcącego we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”). Przedmiotem skargi było działanie Dyrektora w zakresie rekrutacji uczniów do oddziału międzynarodowego, tzw. klasy I IB, o przyjęcie do którego ubiegała się córka Skarżącej. Zdaniem Skarżącej, w procesie rekrutacji uczniów nastąpiły poważne nieprawidłowości. W ocenie Skarżącej, system rekrutacji do w/w klasy jest niezgodny z obowiązującymi przepisami, w szczególności ustawą z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty¹. Podkreślono również, że z uwagi na brak transparentności i uznaniowe kryteria procesu rekrutacji, jest on wykorzystywany do przyjmowania uczniów w sposób dowolny. Skarżąca wskazała ponadto, że Zarządzenie Dyrektora Zespołu Szkół Ogólnokształcących nr 6/2015 w sprawie kryteriów i warunków rekrutacji do oddziału międzynarodowego w Liceum Ogólnokształcącym Nr V w Zespole Szkół Ogólnokształcących nr 5 we Wrocławiu na rok szkolny 2015/2016 jest pozbawione podstawy prawnej oraz nie nawiązuje do kryterium sprawiedliwościowych. Zaznaczyła także, że zarządzenie „stwarza pole do wprost nieograniczonych manipulacji punktacją przyznaną poszczególnym kandydatom”. Uznała również, że proces przyznawania punktów, wobec opisanego go za pomocą zwrotów niedookreślonych oraz przyznaniu swobody decyzyjnej Komisji Konkursowej nie podlega kontroli oraz weryfikacji. Poddała ponadto pod wątpliwość procedurę zwalniania z egzaminu z języka polskiego.

Zdaniem Skarżącej, wywieszenie imiennej listy wszystkich kandydatów wraz z punktacją, uszeregowanej zgodnie z liczbą uzyskanych przez poszczególne osoby punktów, naruszało przepisy: ustawy o systemie oświaty, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 o ochronie danych osobowych oraz ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny w zakresie ochrony dóbr osobistych. W opinii Skarżącej, nazwiska powinny być uszeregowane alfabetycznie. Lista powinna natomiast posiadać adnotację o dacie jej upublicznienia.

¹ T.j. Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572 ze zm., dalej: „uso”.

Udzielona Skarżącej informacja przez Przewodniczącą Komisji Rekrutacyjnej, zgodnie z którą w/w lista została sporządzona zgodnie z obowiązującymi przepisami, stanowi w ocenie Skarżącej przestępstwo spenalizowane w art. 271 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny. Podkreśla ponadto, że uczniowie, którzy nie przeszli pozytywnie procesu rekrutacyjnego są zachęcani do zmiany szkoły.

Skarżąca załączyła do skargi pismo z dnia 7 czerwca 2015 r., którego adresatem była Dyrekcja oraz Komisja Rekrutacyjna Liceum. Poinformowała, że zasady rekrutowania uczniów do oddziałów są wyczerpująco określone w uso. Nie mogą być natomiast przedmiotem regulacji aktów niższego rzędu. Zaznaczyła także, że uso przewiduje wyłącznie możliwość prowadzenia postępowania rekrutacyjnego przy dokonywaniu naboru uczniów do klasy pierwszej ponadgimnazjalnej. W jej ocenie, system rekrutacji uczniów z klasy pre IB do IB jest jednak arbitralny i bezprawny. Dopuszczając możliwość dokonywania selekcji, określenie jej zasad powinno być ustalone przez Radę Pedagogiczną, a nie Dyrektora. Zważyła również, że dodatkowe postępowanie rekrutacyjne, zgodnie z pkt 8 zarządzenia Dolnośląskiego Kuratora Oświaty, powinno odbyć się w dniach 13.04.2015 r. - 22.05.2015 r., odbyło się natomiast w dniach 25.05.2015 r. - 03.06.2015 r.

Odpowiedzi na skargę udzieliła Przewodnicząca Komisji Rekrutacyjnej -

(dalej: „Przewodnicząca”). Wskazała, że § 50 Statutu Zespołu Szkół Ogólnokształcących nr 5 we Wrocławiu określa „Zasady Rekrutacji do oddziału międzynarodowego IB”. W oparciu o przedmiotowe postanowienie opracowano wewnątrzszkolną „Procedurę organizowania i przeprowadzania rekrutacji do oddziału międzynarodowego IB”. Z postanowieniami w/w aktów oraz terminarzem rekrutacji zostali zaznajomieni uczniowie oraz ich rodzice. Szczegółowe kryteria egzaminacyjne zostały dodatkowo zamieszczone na stronie internetowej szkoły. Udzielająca odpowiedzi na skargę opisała również proces składania aplikacji przez kandydatów, obejmujący obowiązek zapoznania się przez kandydatów i ich rodziców z procedurą rekrutacji do oddziału międzynarodowego IB. Określiła również zasady przydzielania punktacji poszczególnym kandydatom. Wskazała ponadto podstawy zwolnienia poszczególnych kandydatów z postępowania rekrutacyjnego, które stanowiły: posiadanie osiągnięć akademickich w kształceniu międzynarodowym poza granicami Polski, uzyskanie ocen celujących z zajęć edukacyjnych objętych egzaminem oraz zwolnienie kandydata obcojęzycznego z egzaminu z j. polskiego. Opisała także procedury: informowania kandydatów o zakwalifikowaniu do postępowania rekrutacyjnego, powołania zespołów nadzorujących i sprawdzających arkusze egzaminacyjne. Przytoczyła statystyki zdawalności poszczególnych egzaminów wraz ze wskazaniem sposobu informowania o wynikach uzyskanych przez poszczególnych kandydatów.

Udzielająca odpowiedzi odniosła się ponadto do zaistniałego w tym zakresie zachowania dwóch kandydatów polegającego na umieszczeniu na tablicy ogłoszeń fałszywej informacji opatrzonej logo szkoły, obejmującej spis kandydatów, którzy zdali egzaminy w części pisemnej. Zaznaczyła jednak, że Dyrektor niezwłocznie zdementowała tę informację. Niemniej jednak Skarżąca nawiązała kontakt telefoniczny ze szkołą żądając wyciągnięcia konsekwencji w stosunku do sprawców.

Udzielająca odpowiedzi na skargę wskazała, że ostateczne wyniki rekrutacji umieszczono na tablicy w holu szkoły w dniu 03.06.2015 r. Stanowiły one uszeregowaną alfabetycznie listę z wewnętrznym podziałem na kandydatów przyjętych oraz nieprzyjętych do oddziału wraz z informacją o liczbie punktów uprawniającej do przyjęcia. Na prośbę kandydatów, w dniu 08.06.2015 r. wywieszono jednak listę zawierającą również liczbę punktów rekrutacyjnych. W tym też dniu umożliwiono wgląd do arkuszy oraz odsłuchanie nagrania z części ustnej. Córką Skarżącej skorzystała z uprawnienia. Umożliwiono ponadto zgłaszanie zastrzeżeń. W tym czasie Skarżąca zakwestionowała sposób przeprowadzania rekrutacji, w odpowiedzi na które przesłano uzasadnienie odmowy przyjęcia córki Skarżącej do oddziału międzynarodowego IB. Podkreślono również, że ukończenie klasy pre-IB nie gwarantuje awansu do oddziału międzynarodowego IB z pominięciem postępowania rekrutacyjnego. Nadmieniono także, że kontrola przeprowadzona przez Dolnośląskiego Kuratora Oświaty wykazała, że lista osób nieprzyjętych nie została podpisana i opieczętowana przez Przewodniczącą. Innych nieprawidłowości w zakresie rekrutacji nie wykryto.

W zakresie zarzutu dotyczącego podstaw prawnych przeprowadzania rekrutacji do oddziału międzynarodowego IB należy stwierdzić, że podstawy prawne przedmiotowej rekrutacji stanowiły: ustawa o systemie oświaty, § 51 i 52 Statutu Zespołu Szkół Ogólnokształcących Nr 5 we Wrocławiu oraz Zarządzenie Nr 8/2015 Dolnośląskiego Kuratora Oświaty z dnia 2 lutego 2015 r. w sprawie terminów rekrutacji do gimnazjów oraz terminów i zasad rekrutacji kandydatów do szkół ponadgimnazjalnych na rok szkolny 2015/2016. Artykuł 20j uso ustanawia ogólne zasady rekrutacji kandydatów do „klasy pierwszej publicznej szkoły ponadgimnazjalnej dwujęzycznej lub oddziału dwujęzycznego w publicznej szkole ponadgimnazjalnej ogólnodostępnej. Przepis ten określa więc tryb rekrutacji zarówno do klasy pierwszej publicznej szkoły ponadgimnazjalnej dwujęzycznej, jak i do oddziału dwujęzycznego w publicznej szkole ponadgimnazjalnej. Oddział międzynarodowy IB stanowi

oddział dwujęzyczny w rozumieniu ustawy. Bezzasadny jest zatem zarzut Skarżącej dotyczący braku podstaw przeprowadzania rekrutacji do oddziału.

Mając na uwadze określenie przedmiotu regulacji w sposób ogólny, w celu realizacji normy, powinna nastąpić jego konkretyzacja. Terminy rekrutacji zostały określone w § 3 pkt 8 w/w zarządzenia. Zgodnie z nim, postępowanie kwalifikacyjne do oddziału dwujęzycznego powinno odbyć się w dniach 13.04.2015-22.05.2015 r. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika jednak, że zakończyło się ono w dniu 03.06.2015 r., zgodnie z terminarzem rekrutacji.

Zdaniem Komisji wiążące w tej kwestii są postanowienia zarządzenia Dolnośląskiego Kuratora Oświaty.

Odnosząc się natomiast do wskazanej przez Skarżącą konieczności określenia zasad rekrutacji przez Radę Pedagogiczną, należy wskazać, że zgodnie z art. 20j ust. 1 uo rada pedagogiczna jest upoważniona wyłącznie do określenia warunków przeprowadzenia sprawdzianu kompetencji językowych, nie zaś do określania ogólnych ram procesu rekrutacji.

Szczegółowe kryteria rekrutacji są natomiast określone w Statucie szkoły. Jest on powszechnie dostępnym aktem prawnym, z którego postanowieniami zaznajomiono kandydatów do oddziału międzynarodowego IB oraz ich rodziców, w tym córkę Skarżącej. Zdaniem Komisji wprowadza on przejrzystą procedurę przeprowadzania naboru. Wprowadzenie zwrotów niedookreślonych umożliwia natomiast uwzględnienie specyficznych przypadków. Za przyjęte do międzynarodowego oddziału IB uznaje się natomiast osoby, które uzyskały wymaganą liczbę punktów, nie zaś osoby wybrane w sposób arbitralny. Wskazane przez Skarżącą Zarządzenie Dyrektora stanowi natomiast wyłącznie powtórzenie postanowień statutowych w tej materii, nie wprowadza ono dodatkowych regulacji, w oparciu o które procedowała komisja rekrutacyjna.

Komisja nie jest natomiast właściwa do weryfikacji kryteriów sprawiedliwościowych, których naruszenie zarzuciła Skarżąca, jak również do kontrolowania procedury zwalniania kandydatów z poszczególnych egzaminów. Organem właściwym w tym zakresie jest Dolnośląski Kurator Oświaty.

Zdaniem Komisji powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za – 8, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 Radnych) jednogłośnie za nieuwzględnieniem przedmiotowych skarg.**

Ad. 7 Skarga na Dyrektora Przedszkola Nr 136 – druk nr 287/15.

Zreferowała: Zastępca Dyrektora Przedszkola,

Pismem z dnia 29 czerwca 2015 r. Rodzice dzieci uczęszczających do przedszkola nr 136 „Mały Sportowiec” we Wrocławiu (dalej: Skarżący”) złożyli skargę na Dyrektora Przedszkola nr 136 we Wrocławiu - p. (dalej: „Dyrektor”).

Przedmiotem skargi były zaniedbania w zakresie zapewnienia dzieciom poczucia bezpieczeństwa fizycznego i psychicznego. Przyczynę powyższego stanowiły w ocenie Skarżących rzekome zaniedbania Dyrektora w zakresie rzetelnego wyjaśnienia i rozwiązania sprawy fizycznego i psychicznego znęcania się nad dziećmi Skarżących przez pracownicę przedszkola.

Odpowiedzi na skargę udzieliła Wicedyrektor Przedszkola nr 136 we Wrocławiu – p. Ewa Banaś (dalej: „Wicedyrektor”). Ustosunkowując się do zarzutów zawartych w skardze wskazała, że Dyrektor przebywała na zwolnieniu lekarskim w terminie od dnia 08.10.2014 r. do dnia 20.02.2015 r., natomiast od dnia 21.02.2015 r. do 30.09.2015 r. na urlopie dla podratowania zdrowia. Nieobecna Dyrektor oraz Wicedyrektor przeprowadziły jednak liczne czynności wyjaśniające, mające związek z zarzutami zawartymi w skargach. Należały do nich m.in.: spotkania z rodzicami dzieci z poszczególnych grup, spotkania z Radą Rodziców, współpraca z pracownikami Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej nr 9 we Wrocławiu, a także doręczenie do właściwego Kuratorium Oświaty pism informujących i wyjaśniających dotyczących przedmiotowej sprawy. Wicedyrektor nadmieniła również, że w placówce przeprowadzono trzy kontrole kuratorskie. Ze względu na fakt uzasadnionej nieobecności Dyrektora, nie jest jednak możliwe przedstawienie szczegółowych wyjaśnień w sprawie. Po szczegółowej analizie zgromadzonego w sprawie materiału Komisja potwierdziła fakt przeprowadzenia kontroli doraźnych we przedmiotowym przedszkolu. W ich wyniku potwierdzono zakres działań podjętych przez Dyrektora w celu wyjaśnienia sprawy, w zakresie których wchodziło m.in.: przeprowadzenie rozmów z nauczycielkami, personelem obsługi, wicedyrektorem oraz obwinianą pracownicą. Dyrektor rozpatrzyła skargę oraz zastosowała karę wobec obwinianej pracownicy – udzieliła upomnienia. Nie ujawniono jednak dowodów potwierdzających winę pracownicy. O podjętych działaniach Dyrektor poinformowała Radę Rodziców pismem z dnia 24.04.2013 r. oraz Skarżących pismem z dnia 30.03.2013 r. W dniu 04.09.2013 r. przeprowadzono ponadto spotkanie z Rodzicami dzieci uczęszczających do gr. III. W jego wyniku przeprowadzono dodatkową rozmowę z obwinianą pracownicą pouczając ją o konieczności przestrzegania postanowień Kodeksu Etyki, Konwencji o Prawach Dziecka oraz dokładnym wykonywaniu obowiązków.

Odnosząc się do działań związanych z rozpatrzeniem skargi z dnia 05.11.2013 r. należy stwierdzić, że Dyrektor w sposób niewłaściwy sporządziła notatkę służbową, uchybiając obowiązkom podpisania protokołu przez wnoszącego skargę.

Rozpatrując skargę z dnia 09.12.2013 r. Dyrektor podjęła następujące działania: poinformowanie obwinionej pracownicy, przeprowadzenie rozmów z nauczycielami i pracownikami niepedagogicznymi przedszkola, omówienie problemu na nadzwyczajnym zebraniu Rady Pedagogicznej w dniu 11.12.2013 r. oraz na zebraniu Rodziców w dniu 12.12.2013 r., właściwe poinformowanie Rodziców o podjętych działaniach, zainicjowanie spotkania przedstawicieli Poradni Psychologiczno-Pedagogicznej z dziećmi Skarżących, przeprowadzenie wśród Rodziców ankiety dot. bezpieczeństwa w przedszkolu oraz zapoznanie z jej wynikami. Dyrektor poinformowała ponadto o stanowisku prawnym w przedmiotowej sprawie w zakresie zwolnienia dyscyplinarnego obwinianej pracownicy, wskazując jednocześnie właściwy organ. Podjęła również działania mające na celu zaangażowanie wolontariusza lub praktykanta do grupy nad którą pieczę sprawowała obwiniana pracownica. O w/w czynnościach poinformowano Skarżących pismem z dnia 07.02.2014 r.

Po dokonaniu wnikliwej analizy, należy więc stwierdzić, że wszelkie skargi zawierające zarzuty pod adresem obwinianej pracownicy, kierowane do Dyrektora przedszkola, były rozpatrywane w określonym prawem terminie. W celu ich rozpatrzenia Dyrektor podjęła szereg działań o charakterze rozpoznawczym, zapobiegawczym oraz represyjnym wobec obwinianej pracownicy, co potwierdził zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. W sposób prawidłowy informowano również wszystkich zainteresowanych w sprawie.

Po przeanalizowaniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Komisja ustaliła, że , nie można przypisać działaniom Dyrektora w zakresie rozpatrywania zarzutów skierowanych wobec obwinionej pracownicy – bezczynności czy zaniedbania.

Zdaniem Komisji powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku głosowania (**za - 4, przeciw - 0, wstrzymało się - 4 Radnych**) **za nieuwzględnieniem przedmiotowej skargi.**

Ad. 8 Skarga na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej – druk nr 285/15.

Pismem z dnia 22.07.2015 r. Pan (dalej: „Skarżący”) złożył skargę na dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu (dalej: „MOPS”).

Zarzucił w/w, iż ta mimo wielu próśb nie znalazła czasu na spotkanie ze Skarżącym.

Zdaniem Skarżącego zarówno dyrektor placówki jak i jej zastępca ignorują i zastraszają Skarżącego oraz grożą policją lub ochroną gdy Skarżący jedynie podejmuje próbę umówienia się na spotkanie. Zdaniem Skarżącego obie Panie są „opryskliwe, chamskie, obrzydliwe, wyniosłe i nieludzkie”.

Uzasadniając skargę Skarżący przypominał, iż 21 lipca br. spotkał się z pracownikiem socjalnym prosząc go o skierowanie do otrzymania żywności z Unii Europejskiej (Program 2014-2020 – pomoc państwa). Ten odmówił prośbie, mimo, iż w ocenie skarżącego spełniał przesłanki otrzymania takiej pomocy. Dodatkowo zarzucił nielegalne pobieranie opłaty w wysokości 3 zł. przez Chrześcijańską Służbę Charytatywną (ChSch) w zamian za paczkę żywnościową.

Odpowiedzi na skargę udzieliła Dyrektor Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu Anna Józefiak – Materna (dalej: „Dyrektor”) pismem z dnia 18.08.2015r, w którym wyjaśniła, iż opisane przez Skarżącego zarzuty są nieuzasadnione.

Odnosząc się do zarzutu odmowy zmiany skierowania o odbiór paczki z żywnością, dyrektor poinformowała, iż paczki żywnościowe są wydawane Skarżącemu w ramach Programu Operacyjnego Pomoc Żywnościowa 2014-2020 (PO PŻ), którego realizacją na terenie miasta zajmuje się Bank Żywności we Wrocławiu. POPŻ jest finansowany ze środków Europejskiego Funduszu Najbardziej Potrzebującym (FEAD) oraz budżetu państwa. Pomoc żywnościowa w ramach programu jest kierowana do osób i rodzin znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej, spełniających kryteria określone w art. 7 ustawy o pomocy społecznej. Pomoc udzielana jest w postaci artykułów spożywczych lub posiłków. Aby móc skorzystać z pomocy żywnościowej wyżej wymienione osoby muszą posiadać skierowanie wystawione przez właściwy MOPS. Skierowanie jest wystawiane do jednej z organizacji partnerskiej o zasięgu ogólnopolskim lub ponadregionalnym wydającej żywność zakupioną za środki otrzymane z programu. W 2015 r. są to PCK, Federacja Polskich Banków Żywności, Caritas Polska, Polski Komitet Pomocy Społecznej. W dniu 28 maja 2015r. Skarżący zgłosił się o MOPS po skierowanie. Zgodnie z życzeniem Skarżącego skierowanie zostało wystawione do PCK. Ze względu na niezadowalający asortyment oferowany przez PCK, Skarżący następnego dnia domagał się zmiany skierowania z PCK do ChSch. Skierowanie zostało zmienione zgodnie z żądaniem. Skarżący ponownie jednak wystąpił o zmianę skierowania ponownie do PCK gdyż nadal był niezadowolony z oferowanego asortymentu. Wniosek zgłosił ustnie 21 lipca a pisemnie 28 lipca br. 30 lipca br. wydano Skarżącemu kolejne skierowanie do PCK. Co się tyczy opłaty w wysokości 3 zł. pobieranej przez ChSch, dyrektor wyjaśniła, iż paczki żywnościowe są bezpłatne. Natomiast w/w opłata jest „cegiełką”, którą można dobrowolnie uiścić. O fakcie tym skarżący był wyraźnie poinformowany.

Ustosunkowując się do zarzutów unikania spotkania ze skarżącym Dyrektor poinformowała, iż raz w tygodniu osobiście przyjmuje interesantów. Podobnie jak jej zastępca. Należy zatem wcześniej dokonać zgłoszenia wizyty w sekretariacie. Skarżący tymczasem odwiedza ośrodek w dogodnym dla niego terminie i czasie niezadługo awanturując się. W takich okolicznościach jedynym sposobem na agresywne zachowanie Skarżącego jest powiadomienie go o możliwości wezwania policji względnie ochrony.

Zdaniem Komisji powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku głosowania **(za – 8, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 Radnych) jednogłośnie za nieuwzględnieniem przedmiotowej skargi.**

Ad. 9 Skarga na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – druk nr 280/15.

Zreferował Dyrektor Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta.

Pismem z dnia 14 lipca 2015 r. (dalej; Skarżący) złożył skargę na Dyrektora ZDIUM na bezprawne pobieranie opłat parkingowych.

Skarga w szczególności sprowadza się do tego, iż zdaniem Skarżącego warunkiem sine qua non pobrania opłaty jest prawidłowe oznakowanie obszaru, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa tj. ustawą o drogach publicznych, ustawą Prawo o ruchu drogowym oraz rozporządzeniem Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002r. Nr 170, poz. 1393 ze zm., dalej Rozporządzenie) i Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. z 2003r. Nr 220, poz. 2181). Wskazując na art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych, zgodnie z którym opłatę, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo, Skarżący zwraca uwagę, iż obszar ten winien być oznakowany zgodnie z par. 58 ust. 4 Rozporządzenia (Znak D-44 "strefa płatnego parkowania" oznacza wjazd do strefy, w której za postój pojazdu samochodowego jest pobierana opłata. Znak D-45 "koniec strefy płatnego parkowania" oznacza wyjazd ze strefy płatnego parkowania oraz Rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach, gdzie w pkt 5.2.50 (strefa płatnego parkowania) zastrzeżono, iż znak D-44 umieszcza się na wszystkich ulicach doprowadzających ruch do obszaru, na którym została ustalona strefa płatnego parkowania. W strefie oznakowanej znakiem D-44 miejsca dla postoju pojazdu samochodowego wyznacza się znakami pionowymi określonymi w pkt 5.2.18 oraz znakami poziomymi określonymi w załączniku nr 2 do rozporządzenia w: pkt 5.2.4, pkt 5.2.5, pkt 5.2.6 i pkt 5.2.9.2.

Reasumując Skarżący wywiódł, iż wobec braku znaków poziomych, nie jest możliwe dokonywanie poboru opłat, gdyż te mogą być pobierane w miejscach oznakowanych znakami pionowymi i poziomymi.

W odpowiedzi na skargę dyrektor ZDIUM wyjaśnił, iż obszar strefy płatnego parkowania oznaczony jest znakami drogowymi D-44 „strefa płatnego parkowania”, które są umieszczone na wszystkich drogach doprowadzających ruch do obszaru, na którym została ustalona strefa. Analogicznie do znaku D-44, umieszczono znaki D-45 oznaczające wyjazd ze strefy płatnego parkowania. Natomiast wewnątrz strefy płatnego parkowania wszystkie odcinki pasa drogi publicznej, na których zostały wyznaczone miejsca postojowe płatne, zostały oznakowane znakami D-18 z napisem PŁATNY. Zgodnie z przepisami kodeksu ruchu drogowego, odwołaniem znaku D-18 PŁATNY jest znak drogowy D-18 PŁATNY z napisem KONIEC lub skrzyżowanie dróg.

Obowiązek opłaty za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania wynika z przepisów ustawy o drogach publicznych i w tym zakresie nowelizacja rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. z 2003r. Nr 220, poz. 2181) nie wprowadza żadnych zmian.

Jak podkreślił Dyrektor, wprowadzając dodatkowe oznakowanie poziome w pkt 5.2.50 zał. nr 1 do w/w rozporządzenia, ustawodawca pozostawił w zał. nr 2 szczegółowych warunków technicznych dla znaków drogowych poziomych i warunków ich umieszczania zapis, że zakres oznakowania poziomego może być ograniczony przez organ zarządzający ruchem do miejsc niebezpiecznych (m.in. skrzyżowania, przejazdy kolejowe itp.).

Ponieważ Skarżący w dniu 27 marca br. nie uiścił opłaty za parkowanie, wszczęte zostało stosowne postępowanie egzekucyjne, a Skarżący został pouczone o przysługującym mu na podstawie art. 33 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji prawie złożenia zarzutu, po wszczęciu na podstawie art. 40d ust. 2 ustawy o drogach publicznych.

Komisja zwróciła uwagę na fakt, iż spór sprowadza się do interpretacji przepisów, a kompetencji do wiążącej wykładni przepisów prawa rada miejska nie posiada.

Zdaniem Komisji powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe Komisja w wyniku głosowania **(za – 8, przeciw - 0, wstrzymało się - 0 Radnych) jednogłośnie za nieuwzględnieniem przedmiotowej skargi**

Ad. 10 Skarga na Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta – **druk nr 281/15.**

Zreferował Dyrektor ZDiUM.

Pismem z dnia 25 maja 2015 r., uzupełnionym pismem z dnia 23 czerwca 2015 r. p. (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na działanie Dyrektora Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu (dalej: „Dyrektor”) oraz pracowników Zarządu Dróg i Utrzymania Miasta we Wrocławiu (dalej: „ZDiUM”).

Przedmiotem skargi było, dokonane w ocenie Skarżącej, bezprawne wezwanie Skarżącej do uiszczenia opłaty dodatkowej tytułem nieopłaconego postoju pojazdu będącego jej własnością w strefie płatnego parkowania w dniu 20.04.2015 r., przy ul. Gwarnej we Wrocławiu.

Zdaniem Skarżącej, ze względu na istnienie wyłącznie pionowych oznakowań (D-44), w braku oznakowań poziomych (D-18 „Parking” oraz „P-18 „Stanowisko postojowe”), nie istniały podstawy do naliczenia przedmiotowej opłaty. W związku z powyższym, Skarżąca zażądała ponadto anulowania wystawionego zawiadomienia o pobraniu opłaty dodatkowej. Uznała bowiem, że uiszczenie przedmiotowej opłaty usiłuje się wymusić w sposób bezprawny. Na podstawie z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) w zw. z art. 417 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t. j. z 2014 r., poz. 121 ze zm.) wskazała na konieczność wyrównania szkody poprzez wypłacenie stosownego odszkodowania przez władze publiczne. Podkreśliła ponadto, że odcinek parkingu przy ul. Gwarnej nie jest zgodny z przepisami prawa w zakresie wysokości. W ocenie Skarżącej utrudnia to znacząco parkowanie.

Odpowiedzi na skargę udzielił Sławomir Gonciarz – Dyrektor. Wskazał, że sprawa zasadności wystawienia zawiadomienia o pobraniu opłaty dodatkowej za nieuiszczenie opłaty za nieopłacony postój pojazdu Skarżącej w strefie płatnego parkowania stanowiła już przedmiot rozpoznania zarządu ZDiUM dwukrotnie. W rozpoznaniu sprawy włączył się również pełnomocnik Terenowego Zespołu Rzecznika Praw Obywatelskich we Wrocławiu, nie znajdując w tym zakresie nieprawidłowości.

Wskazał ponadto, że obszar strefy płatnego parkowania przy ul. Gwarnej jest oznaczony znakami drogowymi: D-44 „Strefa płatnego parkowania”, D-45 oznaczającymi wyjazd ze strefy płatnego parkowania oraz D-18 z napisem „PŁATNY”. Podkreślił także, że kwestia oznakowania jest uregulowana przepisami § 58 ust. 4 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie znaków i sygnałów drogowych z dnia 31 lipca 2002 r. (Dz. U. Nr 170, poz. 1393 ze zm.). Zgodnie z nim znak D-44 „strefa płatnego parkowania” oznacza wjazd do strefy, w której za postój jest pobierana opłata. Obowiązek jej uiszczenia wynika natomiast z ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t. j. z 2015 r., poz. 460 ze zm., dalej: „UDP”). Zaznaczył również, że w zał. Nr 2 do w/w rozporządzenia dopuszczono ograniczenie przez organ zarządzający oznakowania poziomego przez organ zarządzający ruchem do miejsc niebezpiecznych (m.in.: skrzyżowań, przejazdów kolejowych i tramwajowych, jak również przejść dla pieszych). W ocenie Dyrektora naliczenie opłaty dodatkowej oraz wezwanie Skarżącej do zapłaty zostało zatem dokonane zgodnie z prawem.

Odnosząc zarzut niezgodności odcinka parkingu przy ul. Gwarnej z przepisami prawa wskazał, że dopuszcza się wyznaczenie miejsc postojowych na chodnikach, o ile szerokość pozostałego chodnika jest wystarczająca dla pieszych (1,5 m) i ten warunek został spełniony. Wysokość krawężnika mieści się natomiast w granicach określonych normatywnie.

Nawiązując do potencjalnego roszczenia odszkodowawczego Dyrektor podkreślił, że wymaga ono wykazania powstałej szkody, rozmiaru szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy działaniem Zarządu ZDiUM a powstaniem szkody. Wobec braku wskazania w/w elementów nie jest możliwe odniesienie się do zgłoszonego żądania.

Odnosząc się do zarzutu oznakowania ul. Gwarnej, należy stwierdzić, że zgodnie z art. 13 b ust. 1 UDP, opłatę za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania pobiera się za postój pojazdów samochodowych w strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo. Wskazuje się, że „pojęcie „wyznaczone miejsce” należy rozumieć jako miejsce wyznaczone do parkowania na drodze publicznej (...), co wcale nie oznacza, że jeżeli pojazd zostanie zaparkowany na drodze publicznej, ale w miejscu nieprzeznaczonym do parkowania, to korzystający nie ma obowiązku uiszczenia opłaty za parkowanie. W takiej sytuacji korzystający dodatkowo naraża się na inny rodzaj odpowiedzialności, np. karno-

administracyjnej”². W kontekście analizowanej sprawy należy zważyć, że nawet w przypadku potencjalnego, wadliwego oznaczenia strefy płatnego parkowania, na Skarżącą ciążyłby obowiązek uiszczenia przedmiotowej opłaty.

Niemniej jednak, mając na uwadze postanowienia załącznika Nr 2 „Szczegółowe warunki techniczne dla znaków drogowych poziomych i warunki ich umieszczania na drogach” pkt 1.2 do Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. Nr 220, poz. 2181 ze zm.), który stanowi, że na drogach powiatowych i gminnych zaleca się stosować zasadę oznakowania poziomego jak dla dróg krajowych i wojewódzkich. Zakres oznakowania może być jednak ograniczony przez organ zarządzający ruchem do miejsc niebezpiecznych. Za miejsce niebezpieczne nie zostały uznane strefy płatnego parkowania. Dlatego też w ich obrębie możliwe było odstępianie od obowiązku oznakowania poziomego. Wskazane przez Skarżącą rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393 ze zm.) w § 58 ust. 4 stanowi natomiast, że znak D-44 „strefa płatnego parkowania” oznacza wjazd do strefy, w której za postój pojazdu samochodowego jest pobierana opłata. Znak D-45 „koniec strefy płatnego parkowania” oznacza wyjazd ze strefy płatnego parkowania. Kluczowe znaczenie w określaniu zakresu stref płatnego parkowania mają więc pionowe oznakowania D-44 oraz D-45. To one wyznaczają obszar, w obrębie którego jest konieczne uiszczenie opłaty parkingowej. Dlatego też, wobec niekwestionowania faktu zaparkowania przez Skarżącą bez uiszczenia należnej opłaty, należy stwierdzić, że opłata dodatkowa została naliczona zgodnie z prawem. W konsekwencji, prawidłowe było wezwanie Skarżącej do zapłaty. Brak jest więc podstaw odszkodowawczych, do których odwoływała się Skarżąca.

Zdaniem Komisji powyższa skarga jest bezzasadna.

Mając na uwadze powyższe **Komisja w wyniku głosowania (za – 8, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 Radnych) jednogłośnie za nieuwzględnieniem przedmiotowej skargi.**

Ad. IV

1. **Pismo do wiadomości** odpowiedź I.dz. ZZK-WU-JB/4000/11374/1928/15 Zarządu Zasobu Komunalnego z dnia 30 lipca br - dot. problemu dopalaczy w lokalach użytkowych we Wrocławiu,

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem i przyjęła go do wiadomości - bez nadania biegu sprawie.

2. odpowiedź Straży Miejskiej Wrocławia L.dz. KK.0212.123.2015.RK z dnia 20.08.2015 r dot. współpracy w przedmiocie działań zmierzających do zwalczania problemów związanych ze sprzedażą i używaniem dopalaczy,

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem i przyjęła go do wiadomości - bez nadania biegu sprawie.

3. interpelacja P. Jerzego Sznercha dot. zakupu analizatora identyfikującego narkotyki Trunarc z przeznaczeniem dla Komendy Miejskiej Policji,

Wniosek: Komisja zapoznała się z interpelacją i przyjęła do wiadomości - bez nadania biegu sprawie.

4. pismo Rady Osiedla oraz Mieszkańców Osiedla Muchobór Wielki dot. sprawozdania z debaty Społecznej na Osiedlu Muchobór Wielki,

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem i przyjęła go do wiadomości - bez nadania biegu sprawie.

5. pismo pana ... z dnia 20 lipca 2015 r dotyczące skandalicznego stanu wizerunkowego ul. Piłsudskiego na odcinku od dworca PKP do teatru Capitol

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem i przyjęła go do wiadomości - bez nadania biegu sprawie. Na pismo udzielił odpowiedzi Prezydent W. Adamski.

6. email Stowarzyszenia Nomada w spr. wniosku o wydanie oficjalnego stanowiska w sprawie likwidacji osiedla romskich migrantów we Wrocławiu,

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem i przyjęła go do wiadomości - bez nadania biegu sprawie.

7. email pana ...w sprawie prowadzenia lokalu gastronomicznego w związku z wydarzeniami kulturalnymi,

² Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. II GSK 1769/12.

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem i postanowiła zaprosić na kolejne posiedzenie komisji Pana

8. pismo mieszkańców Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. Kotlarskiej z dnia 31.07.2015 r.,

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem i postanowiła przesłać pismo do Straży Miejskiej z prośbą o nasilenie patroli, skierować do wiadomości do Zarządcy

9. pismo mieszkańców Osiedla Dąbie przy ul. zawierające prośbę o interwencję w związku z głośnymi imprezami organizowanymi przez Firmę Intakus,

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem i postanowiła przesłać pismo do Straży Miejskiej z prośbą o udzielenie informacji czy były zgłoszenia, a jeśli tak to jakie.

10. pismo pana ... i pani... z dnia 8.07.2015 r. skierowane do Zarządu Zasobu Komunalnego Działu Księgowego Najemców w sprawie ustalenia wysokości salda w kartotece finansowej lokalu przy ul. oraz odpowiedź Zarządu Zasobu Komunalnego nr ZZK.EN.392.231.JP.2015 z dnia 15.07.2015 r.

Wniosek: Komisja zapoznała się z pismem i przyjęła go do wiadomości - bez nadania biegu sprawie.

Ad. VIII. Wolnych wniosków nie zgłoszono.

Ad. IX. Następnie Komisja przyjęła jednogłośnie protokół nr 12/2015 z dnia 18 sierpnia 2015 r.

**Przewodniczący Komisji
Andrzej Nabzdyk**

Protokół sporządziła:
Barbara Grosel